

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věcech žalobců: **a) E. S., b) nezl. D. S.**, zastoupeni JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Šafaříkova 666, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne ze dne 21. 3. 2011, č.j. OAM-57/ZA-06-K02-2009, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta JUDr. Ing. Jiřího Špeldy s e u r č u j e částkou 2.880,- Kč. Částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci rozhodnutí na účet advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podaná žaloba směřovala do shora označených rozhodnutí žalovaného, který na základě žádosti žalobců o poskytnutí mezinárodní ochrany formou azylu rozhodl tak, že podmínky pro postup dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., v platném znění (dále jen zákon o azylu) v jejich případě neshledal a mezinárodní ochranu jim neudělil.

Žalobkyně sub a) namítala nedostatečně zjištěný skutkový stav včetně nesprávného posouzení jí uváděných důvodů, které měly za následek vydání nezákonného rozhodnutí jak v jejím konkrétním případě, tak rovněž v případě jejího nezletilého syna. Tvrdila porušení § 2 odst. 1 a odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen správní řád), porušení § 3, § 50 odst. 3 a odst. 4 a § 68 odst. 3 téhož předpisu. Namítla, že v případě návratu do Moldavska budou oba žalobci vystaveni diskriminaci spočívající v odnětí přístupu k základním sociálním právům. Jejich situace by tak nebyla slučitelná s lidskou důstojností, velmi pravděpodobně by je očekávalo zacházení diskriminačním způsobem co se týče přiznání dávek sociální podpory. V Moldavsku nemá žalobkyně žádné zázemí, lze tak reálně předpokládat, že by jí mohl být syn odebrán soudem. Neudělením mezinárodní ochrany a to ani formou humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu a neshledání naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu je rozhodnutí žalovaného v rozporu s mezinárodnímu závazky České republiky, konkrétně s mezinárodními smlouvami o lidských právech a základních svobodách (Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluva o právech dítěte). Realizací rozhodnutí žalovaného by tak došlo k porušení zásady non-refoulement. Žalovanému vytýkala, že si pro své rozhodnutí neopatřil dostatečné podklady, a proto je jeho závěr v těchto otázkách nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Žalobci navrhli, aby soud z vytýkaných důvodů napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Na žalobu reagoval správní orgán písemným vyjádřením ze dne 23. června 2011. V něm nejprve shrnul žalobní důvody, následně argumentačně vyvracel jejich opodstatněnost. Zdůraznil, že v průběhu správního řízení nedošlo k porušení žádných ustanovení správního řádu, zákona o azylu včetně dalších žalobkyní uváděných předpisů a mezinárodních smluv. Odkázal na obvyklý průběh správního řízení s tím, že pro své rozhodnutí opatřil dostatečné informace o zemi původu. Žalobkyně za sebe ani za svého nezletilého syna neuváděla žádné důvody, pro které by bylo lze mezinárodní ochranu udělit. Správní orgán rovněž neshledal argumentačně přesvědčivým její tvrzení ohledně diskriminačního přístupu státních orgánů (odepření přístupu k sociálním právům) v případě návratu do Moldavska. Případný ztížený přístup nelze považovat za důvod hodný zřetele pro udělení tzv. humanitárního azylu. Zdůraznil, že svým rozhodnutím neporušil práva žalobců zaručována mezinárodními smlouvami, neboť nezletilý žalobce nebyl oddělen od

matky. Rovněž tak jejich příběh v kontextu s informacemi o Moldavsku umožnil učinit závěr o jejich možném návratu. Proto trval na zamítnutí žaloby.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení (žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou), projednal soud žalobu v mezích daných žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) při jednání. Obě strany setrvaly na svých dosavadních procesních stanoviscích.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvodky k udělení doplňkové ochrany (§ 14a či § 14b zákona o azylu).

Krajský soud před rozhodnutím ve věci samé prostudoval správní spis, řízení, které předcházelo vydání přezkoumávaného rozhodnutí a důkazy, ze kterých správní orgán vycházel.

Ve vlastnoručně psané žádosti žalobkyně označila za důvod odchodu a obavu z návratu tyto skutečnosti: a) obava o svoji svobodu, o svobodu svého dítěte a své matky; b) špatná zdravotní péče a c) diskriminace rusky mluvících občanů. Správní orgán a následně i krajský soud dále disponoval oficiální žádostí žalobkyně uplatněnou i za nezletilého syna ze dne 1. 12. 2009. Oba jsou ruské národnosti, státními příslušníky Moldavské republiky. Až do roku 2004 žalobkyně žila v Rusku, od roku 2004 do odchodu v březnu 2005 ve městě Balti v Moldavské republice. Potvrdila, že nebyla členem žádné politické strany, organizace či hnutí, dosáhla vysokoškolského vzdělání. Připustila, že vycestovala do České republiky za prací, do Moldavska se vrátila za politicky aktivním bratrem. Ten byl členem strany Aliance Nuastra, jejímž cílem bylo mimo jiné podporovat rusky mluvící občany a snažila se o svržení prezidenta. V březnu 2005 se měl bratr účastnit napadení rezidence moldavského prezidenta, v březnu 2008 byl uvězněn a poté obdrželi zprávu, že zemřel. Spolu s matkou vycestovala do Moldavska, snažili se zjistit okolnosti ohledně úmrtí bratra, nic konkrétního nezjistili a matka byla v souvislosti s tím uvězněna po dobu tří dnů. Následně jim byl důrazně doporučen návrat zpět do České republiky. Vysvětlila, že problémy s prodloužením dlouhodobého pobytu v České republice si zapříčinila pokusem o krádež v obchodním domě. Zdravotní stav sebe i nezletilého syna označila za dobrý.

Za účelem podrobnějšího zjištění příběhu žalobkyně byly uskutečněny dva pohovory s datem 4. 12. 2009 a 22. 2. 2011. V prvně uvedeném pohovoru upřesnila, že po otci je ruské národnosti, nicméně je státní příslušnicí Moldavské republiky, kde před odchodem pobývala asi osm měsíců. Poukázala opětovně na problémy rusky mluvícího obyvatelstva na úřadech, školách, obchodech apod. Zdůraznila

ekonomické a sociální potíže v případě návratu, když zpochybnila, že by spolu se synem získaly nějaké sociální dávky, neboť v Moldavsku je bez jakéhokoli zázemí. Konečně připomněla problémy svého bratra v souvislosti s jeho politickou aktivitou. Znovu popsala útok na rezidenci prezidenta 6. 3. 2005 a poté uvěznění bratra v březnu 2008 (k uvěznění mělo dojít asi 12. března) za účast na demonstraci před prezidentským palácem včetně zmínky o prezidentských volbách v dubnu 2008. Tvrdila, že bezprostředně po této informaci se do Moldavska vypravila její matka, uplácela úředníky, aby bratra pustili a sama tak byla na chvíli zavřena. Žalobkyně měla přicestovat do Moldavska asi 16. března 2008 a to už zjistili, že je bratr po smrti, tělo jim vydáno nebylo, ale údajně měl zemřít násilnou smrtí. Na naléhání policie Moldavsko opustily, vrátily se tam ještě na konci března 2008, chtěly uctít bratrovu památku. Žádné písemné důkazy na podporu svého příběhu nebyla schopna předložit s tím, že vše zůstalo v Moldavsku. O politickém kurzu strany Alianca Nuastra měla jen kusé informace s tím, že se o politiku nezajímá.

V doplňujícím pohovoru konaném dne 22. 2. 2011 potvrdila správnost jí dříve uváděných skutečností. Potvrdila rovněž politickou angažovanost svého bratra, nicméně již nebyla schopna uvést přesné jméno strany, ve které byl organizován. Sdělila, že úmrtní list bratra jim byl vydán asi dva dny po jeho pohřbu, nicméně zůstal v Moldavsku. Uvěznění bratra dávala do souvislosti s mítinkem před prezidentským palácem v souvislosti s probíhajícími prezidentskými volbami a to v březnu 2008. Uvedla, že úředním jazykem v Moldavsku je rumunština, předtím to byla moldavština. Po informaci správního orgánu opravila, že dříve se mluvilo rusky, nyní je úředním jazykem moldavština. Připustila, že by pro ni nebyl problém naučit se moldavsky, nicméně v Moldavsku není schopna sehnat zaměstnání a není tam osoba, která by jí mohla žít. Uvedla, že naposledy byla v Moldavsku na pohřbu bratra, kdy přicestovala 17. či 18. března 2008 a spolu s matkou se vrátila 22. či 23. března 2008. V Balti ven raději nevycházeli, hraniční kontroly proběhly bez potíží.

Příběh žalobkyně doplnil správní orgán řadou informací ohledně politické a společensko-ekonomické situace v Moldavské republice se zaměřením na otázku návratu odmítnutých žadatelů o azyl. Jednalo se o Zprávu MZ USA o dodržování lidských práv za rok 2009 ze dne 11. 3. 2010, Informaci MZV čj. 115346/2007-LP ze dne 11. 5. 2007 a čj. 35652/2010-LPTP ze dne 28. 4. 2010, Informaci MV Velké Británie ze dne 4. 4. 2007 obsahující směrnici pro posuzování žádostí o azyl a informace obsažené v databázi ČTK. Jednotlivé informace žalovaný jasně specifikoval v obsahu odůvodnění svého rozhodnutí a žalobkyni s jejich obsahem v průběhu řízení seznamoval. Krajský soud doplnil řízení o informaci UNHCR ze dne 2. dubna 2012 z níž vyplynulo, že jak žalobkyně, tak i její nezletilý syn jsou státními občany Moldavské republiky. V takovém případě nejsou důvodné obavy z diskriminace a s tím související strach z bezdomovectví. Dále krajský soud doplnil informace o Moldavsku zprávou Evropské komise z 25. května 2011, zprávou Freedom House 2011 z května 2011 s názvem „Svoboda ve světě – Moldavsko 2011“, zprávou BBC ze 14. ledna 2011 s názvem „Nová moldavská vláda úspěšně prošla parlamentním hlasováním o důvěře“ a „Designovaný premiér Moldavsku slibuje integraci do EU“ včetně aktuálních zpráv z databáze ČTK. Krajský soud

doplnil dokazování o tyto zprávy, aby při rozhodování disponoval aktuální situací v zemi.

Ani po takto provedeném dokazování krajský soud nepovažoval žalobu za důvodnou. Krajský soud je přesvědčen, že s ohledem na logické a argumenty podložené odůvodnění rozhodnutí žalovaného není nezbytné znovu podrobně opakovat skutečnosti, které správní orgán zjistil, zaznamenal v písemném odůvodnění rozhodnutí a krajský soud je ověřil ze spisového materiálu. Příběh žalobců, jednotlivé důkazy a konečně hodnotící proces, jehož výsledkem nebylo udělení mezinárodní ochrany, zaznamenal správní orgán velmi podrobně a s přesvědčivou argumentací v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Proto si krajský soud dovoluje plně odkázat na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, neboť se se zjištěnými a následnými závěry žalovaného plně ztotožňuje. Pro tento postoj nalézá oporu např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „*I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“

Krajský soud toliko zrekapituluje, že žalobkyně Moldavsko opustila především z ekonomických důvodů. Dále zmínila problémy komunikační a potíže svého bratra, který se měl angažovat v organizaci Allianza Nuastra a měl zemřít násilnou smrtí. Sama se v zemi politicky neprojevovala, nebyla členkou žádné politické strany, hnutí či organizace. Nezletilý syn jako druhý žalobce se narodil na území České republiky, tudíž žádné azylově relevantní důvody ve spojení s jeho osobou nepřicházely v úvahu. Žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu, který posléze nebyl prodloužen z důvodu její trestné činnosti. Z výše uvedeného souhrnu je zřejmé, že v případě žalobkyně nebyly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, logicky stejný závěr pak platí i pro nezletilého syna narozeného na území České republiky. Pro úvahy o udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu žalobkyně přednesla dva důvody – komunikační diskriminaci rusky hovořících občanů Moldavska a politickou angažovanost svého bratra. K první námitce správní orgán shromáždil cílené informace a ověřil, že většina obyvatel hovoří dvěma hlavními jazyky, moldavštinou a ruštinou. Shromážděné zprávy diskriminaci rusky hovořících osob nezmiňují. Sama žalobkyně je vysokoškolsky vzdělaná žena, která studia absolvovala v ruském jazyce. Dokázala se za pobytu v České republice naučit velmi kvalitně jazyk český a je tak zřejmé, že žádná jazyková bariéra by jí v případě návratu neomezovala (Informace MZV č.hj. 115346/2007-LP a Zpráva MZ USA o dodržování lidských práv v Moldavsku za rok 2009). Velmi podrobně reakci na tuto námitku s odkazem na obsah uváděných zpráv odůvodnil žalovaný na straně šesté svého rozhodnutí. Shodný závěr lze učinit i v případě nezletilého žalobce, který bude následovat matku a ta v rámci svých schopností bude schopna pomoci mu případnou jazykovou bariéru překlenout.

Dalším důvodem tvrzených obav měla být politická angažovanost bratra žalobkyně. Ke skutečnostem předneseným žalobkyní a porovnaným s informacemi z Moldavska se správní orgán vyjádřil na straně šesté a sedmé svého rozhodnutí. Nelze než souhlasit, že žalobkyně zasadila jí popisované události zejména kolem prezidentských voleb do zcela nesprávného časového období. V polovině března 2008, do které žalobkyně zasadila rozhodující protestní akci svého bratra, k žádnému střetu nedošlo, rovněž tak neprobíhala volba prezidenta. Stěžejní problémy svého bratra dávala do souvislosti s prezidentskými volbami na jaře roku 2008, zatímco z informací ČTK (i z dalších již citovaných zpráv) vyplývá, že volby probíhaly v roce 2009. Je prakticky vyloučené, aby žalobkyně, která je vysokoškolsky vzdělanou osobou, nedokázala udržet v paměti ve správném časovém úseku události, které měly skončit smrtí bratra. Ačkoli tvrdila, že v souvislosti s úmrtím bratra Moldavsko navštívila, žádný důkaz o jeho smrti nepředložila, byť tvrdila, že např. úmrtní list vystaven byl. Rovněž tak při doplňujícím pohovoru již nebyla schopna uvést přesné jméno strany, jejíž měl být bratr členem s tím, že se o politiku příliš nezajímá. V kontextu s tím jsou v přednesech žalobkyně i další nesrovnalosti ohledně pobytu v Moldavsku v březnu 2008 v souvislosti s úmrtím jejího bratra. Při pohovoru konaném dne 4. 12. 2009 uvedla, že spolu s příbuznými chtěli uctít památku bratra a to na konci března 2008. V doplňujícím pohovoru dne 22. 12. 2011 zmínila jasné datum pohřbu, 189. 3. 2008 s tím, že za dva dny byl vydán úmrtní list a za tři dny již odjížděli do České republiky. Konečně nelze přehlédnout, že žalobkyně na území České republiky pobývá od roku 2005 a žádost o udělení mezinárodní ochrany podala poté, kdy jí byla zamítnuta z důvodů již zmiňovaných žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu.

Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žalobci ve své žádosti nezmínili žádné skutečnosti, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení.

Oproti přesvědčení žalobkyně a jí zastoupeného nezletilého syna se krajský soud ztotožnil se závěrem žalovaného i v otázce neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu. Ačkoli lze připustit, že odůvodnění této otázky je v rozhodnutí v daném případě mimořádně kusé, tak v kontextu posouzení celého příběhu jej považoval krajský soud za dostatečné. Žalobci označili svůj zdravotní stav za v zásadě dobrý. Ostatní důvody správnímu orgánu předestřené, tedy absence zázemí v Moldavsku, pravděpodobnost, že žalobkyně nesežene práci event. obavy z nezařazení nezletilého žalobce do sociálního systému proto, že se narodil na území České republiky, vyloučily jak zprávy shromážděné žalovaným, tak posléze informace získané krajským soudem. Oba žalobci jsou státními příslušníky Moldavské republiky a proto není důvod, aby s nimi bylo zacházeno odlišným způsobem toliko proto, že pobývali po nějakou dobu mimo území Moldavska. Přednesené skutečnosti nesvědčí o jejich mimořádnosti a výjimečnosti do té míry, že by bylo lze žalobcům udělit humanitární azyl. Krajský soud neshledal pochybení ani v této části výroku, kdy lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55 (Ej 174/2004), ve kterém se uvádí: „ *Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v*

tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňují-li žalobci důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V odůvodnění této části svého rozhodnutí, kdy důvody zamítnutí žalovaný velmi podrobně rozebral na straně osmé až desáté, žalovaný rovněž vycházel z přednesu žalobkyně, která důvody svých obav vztáhla rovněž na nezletilého syna a z přiměřeně aktuálních informací o zemi původu, které postupně v průběhu řízení shromáždil. Žalobkyně poukázala na své obavy z návratu a následnou diskriminaci zejména proto, že se nezletilý syn narodil mimo území Moldavska a v souvislosti s tím by mohly být problémy s udělením státního občanství a tím i v přístupu k sociálním dávkám. Informace MZV ČR č.j. 35652/2010-LPTP dává jasnou odpověď k otázce státního občanství v tom směru, že nezletilý získal státní občanství Moldavské republiky po své matce. Tuto skutečnost dále potvrdila i zpráva UNHCR. Je tak zjevné, že k oběma žalobcům bude v případě návratu přistupováno jako ke státním občanům Moldavské republiky. Lze očekávat, že sociální a zdravotní péče - s ohledem na zatím ještě odlišný ekonomický vývoj Moldavské republiky v porovnání s Českou republikou – zřejmě nebude dosahovat standardu, na který byli žalobci zvyklí, nicméně tuto skutečnost nelze v řízení zohlednit, neboť stejnou měrou postihuje všechny občany Moldavska. Ze zpráv MZV ČR dále vyplývá, že migrace

občanů Moldavska za prací je naprosto běžný jev, který orgány státu žádným způsobem nepostihují. Návratem žalobců tak nedojde k porušení lidsko-právních smluv namítaných žalobkyní.

Krajský soud v případě žalobců neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobcům v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a. V Moldavsku v době současné neprobíhá žádný rozsáhlejší vnitřní ozbrojený konflikt, země není v otevřeném mezinárodním ozbrojeném konfliktu. Žalobcům tak ve vlasti nehrozí v případě návratu nebezpečí dle cit. ustanovení a jejich případné vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 zák. o azylu). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v jejich případě rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný.

Soud nepřisvědčil oprávněnosti žalobních námitek, žalobu posoudil jako nedůvodnou a s odkazem na § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci, nebyli v řízení úspěšní, žalovaný náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Ustanovený advokát požadoval odměnu za jeden úkon právní služby a s tím související paušální odměnu. Jednalo se o účast na jednání soudu dne 11. dubna 2012. Krajský soud tak ustanovenému advokátu přiznal odměnu za jeden úkon právní služby ve výši 2.100,- Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 1 x 300,- Kč (§ 13 odst. téže vyhlášky), celkem 2.400,- Kč. Současně jako plátce daně z přidané hodnoty požadoval navýšení odměny o 20%, což z požadované částky činilo 480,-Kč. Celková účtovaná a soudem důvodně přiznaná odměna činí 2.880,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet advokátem vymíněný.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 20. dubna 2012

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně